

ED MAKDONALD

VRANIN
KRIK

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Ed McDonald

RAVENCRY

Copyright © Ed McDonald, 2018

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ova je za Kita.

Crno krilo: kako je bilo

Više se niko i ne seća koliko dugo Bezimeni i Duboki kraljevi ratuju. Duboki kraljevi pokušavaju da porobe ljude i pretvore ih u težake – potlačena, unakažena stvorenja koja ih obožavaju. Bezimeni, surova bića kojima je stalo samo do konačne pobeđe, stoje im na putu.

Prošlo je osamdeset godina otkako je Vranostop bacio Srce praznine na neprijateljske snage i tako stvorio Jad – otrovnu, tajanstvenu pustopoljinu kojom hodaju aveti i mutanti, a razdaljina i pravac nikad nisu onakvi kakvim se čine. Na tom pesku mogu da se snađu samo navigatori koji očitavaju položaje tri meseca.

Rajhalt Galharou je kapetan Crnog krila, činima vezan da služi Vranostopa, jednog od Bezimenih, a dužnost mu je da hvata dezertere, izdajnike i uhode. Poslat je da zaštiti Ezabet Tanzu – Tkalju koja je pretvarala svetlosnu energiju u magiju, inače ženu koju je voleo i izgubio pre dvadeset godina – od težačkog napada i tad su otkrili nešto užasno. Nalov Motor, oružje koje čuva granicu s Jadom, ostao je bez napona i to će omogućiti Dubokim kraljevima da povedu ogromnu silu u rat protiv Bezimenih.

Galharou i Ezabet su s ratnicom Nen, navigatorom Tnotom i Ezabetinim bratom grofom Tanzom otkrili zavere- ničku mrežu sačinjenu od najuticajnijih ljudi u republici. Šavada, jedan Duboki kralj, upravljao je kneževnom Herono. Galharou je porazio kneževnu, ali prekasno. Nalov Motor je zatajio, a težaci su napredovali ka zidinama.

Usred očajničke borbe, otkrili su tajnu koja je omogućila Bezimenima da poraze Šavadu i spasi grad, ali platili su danak. Ezabet je poginula u borbama za grad.

A sad kruže glasine o aveti koja tumara svetlosnom mre- žom, o duši koja se retko može videti...

Prvo poglavlje

Levan Ost je u poruci naglasio da dođem sam.

Dok sam se približavao mestu sastanka, časovnici su se spremali da odbiju četvrti sat. Tamu je prožimao ljubičast odsjaj jer nije bilo oblaka da zaklone Riok i Kladu koji su rasli. Brzo sam hodao u zimskoj noći. S kapuljačom na glavi. Naoružan. Obazriv. Kad sam poslednji put video Levana Osta, pokušao je da me iseče polomljenom bocom. Ali to je bilo odavno i, ako ćemo pravo, verovatno sam to zaslužio.

Vonj kanala dolebdeo mi je do nosa tri ulice pre nego što sam ga ugledao. Voda je bila crnja od mastila, a ulice oko nje gotovo puste. Niko neće da živi blizu tog smrada. Valengradski kanali nikad nisu bili za plivanje, ali posle Opsade smo bacili sve mrtve težake u vodu da istrule. Međutim, zla magija se ne može sprati tako lako i zagađenost je ostavila mrlje čak i na vodi. Četiri godine kasnije, sećanje je još bilo sveže.

Ost je hteo da se nađemo na barži usidrenoj u Šestom kanalu, starom plovnom putu u zapadnom delu Valengrada, iza zbijenih vojničkih naseobina. Prošao sam pored barži natovarenih sećenim kamenom koje su plovile na jug, gde

se neprestano gradilo jer se u Deponiji podizala ogromna fabrika fozgena. Stotine tona kamena stajale su na smrdljivoj vodi i čekale da postanu deo Velikog zvonika. Šesti kanal nije najgori, ali grlo mi se ipak steglo od smrada.

Zaustavio sam se u mračnim senkama na uličnom uglu. Uski čamci i barže bili su usidreni, a njihov tovar čvrsto vezan. Prošle nedelje su nas pogodila dva zemljotresa i niko nije hteo da vadi kamen koji je pao u zagađenu vodu. Čutke sam posmatrao iz senki, puštajući da minuti prolaze. Nema potrebe za nestrpljivošću.

Ništa se nije pomeralo na crnoj vodi. Cevaste svetiljke tiho su prele dok su isijavale prigušenu svetlost. Ni traga bilo kome na palubama, a noću niko nije ostajao na baržama. Samo se iza jednog prozora videla svetlost. Ta barža je svojevremeno bila izletnička, ali sad je dobila ponižavajući zadatak da prenosi teret. Dugačka dvanaest metara, prazne palube. Čudno mesto za zasedu, ako je to posredi. Pomerio sam oružje ispod ogrtača, mada mi to neće mnogo pomoći ako upadnem u zamku. Moji regruti bi se namrštili i pobunili kad bi videli da sam odbacio obazrivost koju sam im usadio. Ali pravila ne važe za mene, već za njih.

Zavukao sam ruku ispod ogrtača i povukao oprugu na kuburi.

„Oste!“

Crna voda odnela je moj uzvik, progutala ga.

Senka se pojavila na prozoru pokrivenom štrokom. Čuo sam povlačenje reze i onda su se vrata otvorila. Svetlost iz kabine otkrila je iskrivljenu mršavu priliku.

„Kapetane Galharou?“, pitao je grub pušački glas. „Tako te sad zovu, zar ne? Nisam bio siguran da ćeš doći.“

Levan Ost je izgledao kao da je godinu dana dobijao smanjena sledovanja hrane, a onda ga je neko zakotrljao

niz brdo, možda i više puta. Izgledao je neuredno, sklepano, a mišići su polako gubili bitku protiv godina. Duga brada poprimila je boju pepela, ali oči su ostale bistre. Lice mu je bilo pokriveno okruglim ožiljcima od jadocrva.

„Drago mi je što te vidim, Levane“, rekao sam iako mi nije bilo nimalo drago.

„Uđi. Toplota izlazi“, rekao je. Zateturio se dok se okrećao, te sam zaključio da je pijan. Imam mnogo iskustva s pijancima.

Nije izgledao opasno. Ako me je pozvao ovamo kako bi dovršio ono što je pokušao slomljenom bocom pre onoliko godina, onda se nije dobro pripremio. Dok sam se peo, polako sam vratio oprugu kubure, mada sam ostavio palac na njoj.

Za razliku od teretnih brodova koji zauzimaju gotovo sve dokove, ova barža je bila raskošan izletnički brod na kojem je svojevremeno plovilo plemstvo. Onda su došli dugovi, dosada ili crnilo u kanalima pa ju je vlasnik prodao ili odlučio da prevozi voće po plovnim putevima kako bi nešto zaradio.

„Jesu li članovi posade tu?“, pitao sam.

„Nisu.“

Kabina je bila jednostavna, tri sa tri, s nekoliko trošnih stolica i starinskom uljanom lampom koja je visila s kuke na tavanici. Ost mi je ponudio da sednem. Ostao sam da stojim. Izgledao je nesigurno dok je pomerao nekoliko predmeta po stolu. Mapu s papirima i bocu vina iz stare vinarije koja je odavala manjak novca i ukusa. Prazna boca stajala je pored nje. I još jedna prevrnuta pored zida. Na stolu su bile kanije sa širokim mačem s balčakom u obliku korpice. Ne verujem da je Ost hteo da me napadne njime, ali ne bih brinuo i da jeste. Star je, nije u formi i pijan je.

„Prošlo je sto godina“, rekao sam tiho. U gluvo doba noći primalni strah od mraka tera nas da prigušimo glas.

„Valjda“, odvratio je. „Nisam te video od onog dana kad si se borio protiv Torola Mankona.“ Glas mu je i dalje bio samouveren i grub. Jeste da nikad nije dobio veći čin od navigatora, ali to je bilo dovoljno da stekne ugled i mesto u komandnom šatoru. Nikad mu nisam bio drag jer sam, za razliku od njega, bio plemenitog roda i, ako ćemo pošteno, ponašao sam se kao nadmeno đubre.

„Još si ogorčen zbog toga?“

Ost slegnu ramenima.

„Uvek sam voleo Mankona“, rekao je. „Slušao je druge iako se rodio bogat kao knez. Priredio si mu gadnu smrt, ali nagađam da nisi samo ti kriv. On te je izazvao na dvoboj.“

Nisam došao da oživljam prošlost niti da izravnam stare račune.

„Rekao si da imaš podatke koji su važni za bezbednost Valengrada“, podsetio sam ga.

„Vino?“, ponudio me je. Čaše na stolu bile su pokrivene otiscima prstiju, tako da verovatno ne bi trebalo da prihvatim. Ipak sam to uradio. Nisam od onih koji odbijaju prljave čaše s najgorom brljom bez obzira na to koliko je sati i kakve su okolnosti.

Ost mi je prešao pogledom po uniformi. Primetio je dugački, strukirani crni kaput do kolena s dva reda srebrne dugmadi i ispupčena srebrna krila ušivena na ramenima. Svojevremeno sam se zakleo da više nikad neću nositi uniformu, ali vreme, novac i povlastice pretvaraju nas u lažove, a boja ovog kaputa mi odgovara. Dok me je odmeravao, otpio sam nekoliko gutljaja vina i čekao da progovori.

„Izgleda da ti ide bolje nego ostalima“, rekao je konačno.

„Zavisi iz kog ugla gledaš.“

„Dobro ti ide s Crnim krilom, zar ne?“ Nagoveštaj ogorčenosti. Teško je opisati Crno krilo kao dobro; sigurno

---

nisam omiljen zato što lovim dezertere, uhode, izdajnike i jadne budale koje je Duboki kult zavrbovao, a nije prijatno ni polagati račune Vranostopu. „Uzdigao si se posle Opsade, ponovo si u milosti. Čini mi se da ti kneževi plaćaju zlatom da održavaš red i da te se pola grada plaši.“

„Nečista savest rađa strah“, odgovorio sam. „Neki bi i trebalo da se plaše.“

Ost je klimnuo pa prešao rukom po pročelavoj glavi. Sigurno ima šezdeset godina, možda i više. Ponosan čovek. Treba mu vremena da pređe na ono što hoće.

„Nisam hteo tebi da se obratim, ali jedini si kome mogu da verujem kad je o ovome reč“, priznao je konačno. Zoveš čoveka u goste noću, samog, jedino ako nameravaš da ga ubiješ ili ti je potrebno nešto što se stidiš da tražiš danju. Nije pokušao da me ubije. Bar ne još.

„Pričaj.“

„Odakle da počnem?“ Iskapio je vino, iskezio zube i stegao vilicu. „Upetljao sam se u nešto. Nešto loše. Od onih stvari zbog kojih šalješ ljude na vešala. Sve ću ti ispričati. Ali hoću da se nagodimo.“

„I misliš da moram da prihvatim?“

Ost je ponosno, prkosno isturio bradu. Nisam ga zadivio, a svakako ga nisam uplašio. On se mota po Jadu četrdeset godina, mnogo duže od mene. Izbliza sam video male zelene vene ispod kože, tragove zagađenosti koji su se naselili u njemu. Naletao je na dalčere i skvimove, borio se protiv težaka i gledao kako ljudi iščezavaju u izmaglici. Ja sam samo ružan čovek s više sedih nego tamnih u bradi.

„Ne tražim ništa za sebe, već za ćerku i njeno dete. Ionako sam gotov ako propevam, ali moja porodica nema veze s ovim. Želim da se pobrineš da nestanu, negde iza država. U Hispiji ili Iskaliji. Negde gde ih neće pronaći.“

Pažljivo sam ga posmatrao i zaključio da verovatno govori istinu. A deca uvek probude ono malo saosećanja što mi je ostalo.

„Od čega bi ih trebalo zaštititi?“, pitao sam.

Barža se zaljuljala, najpre blago a onda sve jače. Žaluzine zalupaše o prozore. Vinska boca je pala sa stola, a plovilo je nastavilo da se podiže i spušta na iznenadnim talasima. Ulične svetiljke su zaprštale pa pukle, ostavivši obale u mraku. Uhvatio sam se za sto kako ne bih pao.

„Sranje!“, uzviknuo je Ost jer je izgubio ravnotežu i tresnuo na pod. Nekoliko kabanica palo je s kuka i voštano platno ga je pokrilo.

Zemlja je zatutnjala i zakukala. U daljini se nešto nestabilno, verovatno nečija kuća, srušilo uz tresak. Usledila je huka i onda je zavladao mir. Potres se završio brzo kao što je i počeo. Pružio sam Ostu ruku, ali on ju je ignorisao i sam se osovio na noge.

„Treći zemljotres za nedelju dana“, rekao sam. To mi se ne sviđa. Sve što nije uobičajeno uglavnom je razlog za brigu. Ali, kao što je Valija rekla, čak ni Crno krilo ne može da uradi ništa u vezi s pomeranjem tla.

„Hajdemo na palubu“, predložio je Ost. „Prijala bi mi pljuga, a vlasnik barže poludi kad zapalim unutra.“

„Zašto živiš na barži?“

Ost je slegnuo ramenima. „Tu je smeštaj najjeftiniji, ako možeš da podneseš smrad.“

Napolju je hladnoća oštro stezala. Klada je počela da tone, a Riok se podizao, ljubičasta svetlost pretvarala se u crvenu. Fozgenske svetiljke na ulicama radile su trećinom snage. Jedna je treperila pa zapucketala zbog lošeg dovoda. Pripalio sam dve cigarete i dodao mu jednu. Gest razumevanja, ako ne i prijateljstva.

„Pol je nedužna“, rekao je Ost. „Čak ne želi ni da me vidi, mnogo je zle krvi među nama. Ali dugujem joj toliko.“

To deluje pošteno.

„Daj mi nešto krupno i pobrinuću se da dobije novi život u nekom drugom gradu.“

„Zvuči dobro“, složio se Ost. Duboko je povukao nekoliko dimova. „Prihvatio sam jedan posao. U Jadu. Vodio sam nekoliko slobodnih strelaca. Rekli su mi lažna imena, ali pravo odredište. Utvrđenu tačku, Tajvenovu dolinu. Znaš za nju?“

Klimnuo sam glavom. Udaljena je četiri dana jahanja i u njoj su stene savršeno okrugle. Najdalja tačka do koje naše patrole idu u poslednje vreme.

„Bili su dobro naoružani, uglavnom teškim samostrelima. Imali su i dobre oklope. Žilavi ljudi. Povelili su i dvoje Tkalaca i ponudili su dobre pare – maltene celu penziju. Pomislio sam da će iskopavati relikvije. Znam, znam da je to protivzakonito. Krijumčarena roba iz Jada nije dozvoljena, ali kolekcionari će prodati konja za zlatnu marku iz Adrogorska. Mogao sam lepo da obezbedim Pol s novcem koji su mi ponudili.“

„I?“

„I, stigli smo i odmah mi je bilo jasno da nešto nije u redu s vojnicima. Podigli su logor prve noći i niko se nijednom nije nasmejao. Niko se nije našalio. Cele noći su sedeli i ćutali. Obojica znamo da nikome nije do smeha u Jadu, ali znaš li šta me stvarno uznemirilo? Nisu se ni plašili.“

„Iskusni ljudi?“

„Trebalo bi da se takvi najviše plaše. Samo se budala ne boji u Jadu.“ Ost je pažljivo izgovorio to ime, kao da drži drhtavu sveću nad činijom baruta. Ime nema moć, ali samo ga budale ne poštuju.

„Živa istina.“

„Kad smo stigli do Tajvenove doline, naišli smo na teške. Bacio sam se na zemlju, pomislivši da smo naleteli na patrolu koja je otišla predaleko, ali Tkalci nisu bacili magiju na njih iako je Ljubimac bio među njima. Morao je da bude Ljubimac iako se preobrazio kao težak, a tako nešto nikad nisam video. Imao je lice kao riba, znaš, ali svakako jeste bio Ljubimac. Imao je i jebeni rep, zamisli. U svakom slučaju, Tkalci su nakratko popričali s njim. Zatim su se vratili i rekli da idemo natrag. To je bilo sve. Samo su procaskali s njim i onda smo se vratili.“

Ako se izuzmu Duboki kraljevi kojima služe, ne postoje stvorenja koja žele da unište čovečanstvo više od Ljubimaca. Sam pomen tih bića dovoljan je da većina vojnika posegne za amajlijom. Ljubimci imaju mnogo veću moć od naših vračeva. To je dar njihovih jezivih gospodara.

„Ko su ti ljudi?“, pitao sam.

„Ne znam“, odgovorio je Ost polako, kao da mi je ta pojedinost promakla. „Rekli su mi lažna imena. Plavi, Štuka, Sumračni – nekad su i zaboravljali kako su oslovljavali jedan drugog. Nisu ni pokušali da mi bilo šta objasne, samo su ponavljali da me u Dometu čeka više novca nego što će mi biti potrebno do kraja života. Prečesto su to govorili. Ali posle onoga što sam video, znao sam da će me ubiti čim se zidine pojave na vidiku. Bio sam im potreban da ih navodim, zar ne? Zato sam ih ostavio dan pre nego što smo stigli do zidina. Ostavio sam ih da trunu. Možda će umreti tamo. Ali ne bih rekao da sam te sreće.“

„Dakle, ne možeš da mi kažeš ko su ti tajanstveni ljudi?“

„Ne, ali mogu da ti ih pokažem ako se vrate. Nema mnogo Tkalaca.“ Stresao se. „Ali njihov gazda će me pronaći ako ih ocinkarim. Pokazali su trunku osećanja samo kad su njega pominjali. Mnogo ga se plaše, u to nema nikakve sumnje. A

ako se Tkalci nekoga boje, onda sam ja prestravljen. Ja sam leš koji hoda, Galharou.“

„Čudi me da nisi pobegao.“

„Pobeći ću, nego šta ću“, odgovorio je. Povukao je dim pa se nakašljao. „Što dalje i što brže mogu. Možda se i izvučem, ko zna? Izdržao sam ovoliko.“ Ponovo je povukao dim, brzo i napeto. Plaši se i dok priča o tome.

„I ko je gazda?“

„Obećaj mi za Pol. Onda ću ti reći ime.“ Dim cigarete izvijao se između nas i sijao poput ulja na fozgenskoj svetlosti.

„Mogu da povučem neke konce i ukrcam tvoju ćerku i njeno dete na brod za zapadne kolonije. Tamo je manjak žena. Ako je ono što ćeš mi reći korisno, dajem ti reč da ću to učiniti.“

Drago mi je što sam mogao da mu pružim tu slabu utehu u njegovim poslednjim trenucima. Izgledao je zahvalno iako me je i dalje mrzeo zato što sam ubio Torola Mankona.

Ostu utroba izlete iz tela. Delići iznutrica i kostiju isprskali su palubu. Bio mi je potreban trenutak da shvatim da je upucan. Zateturao se, a mlaz krvi i organa pretvorenih u kašu iscurio mu je iz creva. Podigao je pogled prema meni, ali tad je blesak sleva najavio novi hitac. Nije to bio praskavi odsev arkebuze, već nešto drugo, plavo i zlatno, praćeno zvukom nalik udaru munje. Još jedna rupa pojavila se između Ostovih rebara. Pao je na kolena, otvorenih usta, iskolačenih očiju.

Ruka me je pekla jer me je metak okrznuo. Taj je bio namenjen meni.

Video sam ih kad se Ost srušio, slomljen. Dvojica na severnoj obali, još jedan na južnoj. Dvojica su bila naoružana arkebuzama, a treći je punio nešto s dugačkom srebrnom drškom. Taj me je naciljao.

Proradio je borbeni nagon.

Bacio sam se između gajbica s voćem. Arkebuza zagrme. Iverje i pulpa citrusnog voća popadaše po meni. Gadovi su me opkolili. Zavukao sam ruku u kaput i izvadio obe kubure, napunjene i spremne.

Čuo sam glasove kako su se ubice približavale. Odvažio sam se da provirim. Nosili su maske, isečene platnene džakove s prorezima za oči. Njihovi kožni vojnički prsluci bili su obični, što se ne bi moglo reći za oružje sa srebrnom cevi. To je bila signalna puška, ručni fozgenski top, starudija koju su arkebuze odavno potisnule. Nisam očekivao da ću ikad ponovo videti to oružje. Vojska nije trebovala nijednu signalnu pušku već pedeset godina. Ko su ovi ljudi? Jedan pogled na Osta potvrdio je da on više neće izgovoriti ni reč.

Sam i opkoljen. Tri čoveka s vatrenim oružjem približavala su se da me dokrajče.

Ne piše mi se dobro.

Glasovi. Teško mi je da ih razumem ispod onih vreća. Pokušao sam da pobeđnem prema kabinama, ali signalka je ponovo zaurlala i obasula me iverjem raspale gajbice. Ostao sam na mestu.

„Ja sam Rajhalt Galharou, kapetan Crnog krila“, povikao sam. „Bacite oružje i predajte se ili ću vas s državnim ovlašćenjem jebeno ubiti.“

Ponovo sam čuo prigušene glasove, ali nisu zvučali kao da nameravaju da se predaju.

„Ti se predaj i poštedećemo te“, doviknuo je jedan. Glas mu je bio ravan, bezosećajan.

Nisam mogao da skočim na obalu. Ljudi su čekali s obe strane, a ja sam velika i teška meta čak i kad se ne nalijem jeftinog piva i još jeftinijeg vina. Ne bih preživeo trk niz ulicu ako je ijedan od njih iole dobar strelac. A ni vreme nije

---

bilo na mojoj strani jer bih bio gotov čim me prvi dobro nanišani. Razmislio sam i odlučio se za jedinu preostalu mogućnost. Čučnuo sam kako bih lakše skočio pa izbrojao *jedan, dva, tri. Sad.*

Podigao sam kubure i opalio u oba pravca pa ih bacio i pojurio prema ogradi. Signalka je uzvratila vatru, ali već sam se bacio preko ograde. Hteo sam gipko da zaronim, ali verovatno mi je stomak prvi tresnuo u smrdljivi kanal. Proleteo sam kroz sloj govana nalik gumi debeo nekoliko centimetara pa se našao u mastilu.

Hladnoća me je pogodila kao malj u grudi. Ledena, oštra kao usred zime i neprobojno mračna. Udahnuo sam pre nego što sam zaronio, ali shvatio sam da to nije dovoljno čim sam upao u tu ledenu tamu. Izmahivao sam nogama, pokušavao da se okrenem i odjednom nisam više znao kuda da idem. Voda je bila previše gusta, nalik sosu od istrulelih težačkih leševa i ostataka crne magije.

Gde je gore? Otvorio sam oči. Učinilo mi se da će izgoreti od štokave tamne vode, pa sam ih ponovo zatvorio i nastavio jako da izmahujem nogama, misleći *jebene duše milosrđa, nemojte dozvoliti da ovako jebeno nedostojanstveno skončam.* Glavom sam tresnuo o nešto, možda baržu, možda obalu. Bilo je tu u jednom trenutku, ali nestalo je kad sam se praćaknuo.

Vazduh. Shvataš ga zdravo za gotovo sve dok ne ostaneš bez njega. A onda bi dao sve što si ikad imao samo za jedan udah. Pluća su mi bila na ivici pucanja i nisam ih krivio.

Hladnoća me je obavila. Težina voda me je pritiskala.

Slep, mlatarajući rukama, siguran da će me upucati čim provirim na noćni vazduh, video sam kako mi svetlost poigrava ispred zatvorenih očiju. Stopalom sam zakačio nešto tvrdo i prestao da marim hoće li me upucati. Sve je bolje od davljenja u ovom otrovnom mulju.

Odgurnuo sam se i sudario s tvrdom, ravnom površinom. Iako nije bilo vazduha, to nije bilo dno kanala. Bio sam zarobljen ispod nečega. Ispod barže. Pluća su mi podrhtavala dok su pokušavala da me održe svesnim. Grudi su mi se urušavale, rebra samo što nisu pukla i dovela do nečasne, nečujne smrti, daleko od pogleda ljudi i duša.

Šakom sam dohvatio ivicu. Nagonski sam izmahnuo pesnicom, koja je prošla kroz prljavštinu i izbila na svež vazduh.

Izronio sam na površinu i zahvalno, bolno udahnuo.

Još nisam mrtav.

Našao sam se u mračnoj prostoriji. Prigušena svetlost dopirala je kroz proreze oko dovratka. Oči su me pekle. Zla magija iz težačkih leševa štipala je poput limete. U grlu sam osećao Jad, nalik bolesti, soli i patnji dok me je voda ljuljuškala u uskoj rupi. Zbunjenost je iščilela kad sam shvatio da sam se nekako podvukao ispod barže i čistom srećom izronio kroz klonju u jednoj kabini. Prethodni vlasnik bio je previše fin da bi srao preko ivice kao sav normalan svet. Nikad nisam bio tako zahvalan što sam u govnama do guše.

Nisam se lako izvukao iz vode. Jesam snažan, ali pored toga sam krupan i težak seronja, rupa je bila mala a voda nije htela da me pusti. Crna štoka zalepila se za mene kao ogromna svetlucava pijavica, nevoljna da se skloni sve dok nisam otkopčao kaput i pustio ga da sklizne u tamu. Kakva-takva sreća bila je na mojoj strani: mač mi nije ispao iz korica, a nikad nije sve izgubljeno ako držim sečivo u ruci.

Nema vremena za gubljenje. Ost je mrtav, ali skotovi koji su ga upucali sigurno znaju o čemu je jebeno pričao. A verovatno misle i da sam se udavio u kanal u pošto nisam izronio. Mogao bih da se krijem. Da neprimetno odem. Ali tetovaža vrane na ruci nestrpljivo me je gledala. Vranostop bi mi zapalio krv u venama ako ne bih uradio ništa u vezi s

tako krupnom zaverom. Tkalci pregovaraju s Ljubimcima. To je nezamislivo. I mada me Vranostop već neko vreme ostavlja na miru, nikad ne smeš, ni pod kakvim okolnostima, izneveriti čarobnjaka koji može da topi planine. Vreme je za pokret. Vreme je da dobijem neke odgovore.

Iza klonje se nalazila ostava. Sušene kobasice visile su s greda, sanduci puni brašna, samo jedan izlaz. Oslušnuo sam, ali nisam čuo ništa pa sam otvorio vrata i provirio u drugu sobu. Nisam video ljude s vrećom na glavi. Možda traže moj leš. Šunjao sam se što sam tiše mogao, onako mokat i težak sto trideset kilograma, pa provirio napolje. Tri čoveka s vrećama na glavama stajala su oko Osta na širokoj platformi barže. Opušteno su držali oružje preko ramena. Nisu očekivali da se vratim iz mulja boje opsidijana.

„Šutni ga u vodu“, rekao je jedan. Imao je naglasak Dome-
ta, onu mešavinu svih poznatih jezika spojenih u jedinstven govor. „Gurni ga ispod broda. Niko ga neće prepoznati posle nekoliko sati. Voda će sve izjesti.“

„Mislio sam da ćemo se više namučiti s onim krupajlijom“, nadovezao se drugi. Drugačiji naglasak. Tvrđi, gradski. Lenisgrad.

„Drago mi je što nismo.“

Njih je trojica, a ja sam sâm, što nije dobro po mene. Ne borim se kad su izgledi bezizlazni niti kad sam brojčano nadjačan. Dosta sam glumio junaka i jedino što imam od toga jesu noga koja me žiga kad god se temperatura spusti i neprestana glavobolja. Ali ono što je Ost rekao bilo je dovoljno da se zabrinem – mnogo, a ovi ljudi su jedina veza s Ljubimcem i pretnjom po Domet. Kao i svaki kockar, znao sam da moram da ostanem u igri kad mi se sreća osmehne.

Iznenadjenje je moćna stvar. Kad smo mirni, postajemo tromi. Nagon za ubijanjem se gasi i odbrambene reakcije

slabe. Ovi ljudi nisu profesionalci. Možda su oportunisti. Nose gradske mačeve, vretenasto oružje s kitnjastim balčakom kojim će zadiviti druge na večerama iako takvo sečivo ne može da preseče ni sir. Ne verujem da ih je ikad jurio krupan, ljut, odlučan čovek s kratkom sabljom.

Život se sastoji od novih iskustava.

Prvi je tek gurnuo Ostov leš u mulj kad su me ugledali i razgalamili se. Jedan je dograbio pušku s ramena i umalo je nije postavio ispred sebe da se odbrani kad sam ga isekao od ramena do kuka. Umro je pre nego što su se delovi njegovog tela pridružili Ostu. Ostala dvojica su potrčala i pošao sam prema bližem. Bacio je istrošenu arkebuzu i izvukao mač za dvoboj s uskim sečivom za probadanje. Odbio je moj napad i varnice zaigraše ispred njegovog lica u vreći, ali nije mogao da odgurne moje teže sečivo. Odbacio sam njegov mač u stranu i odsekao mu članak zadnjim delom sečiva. Kriknuo je, zateturao se, spotakao na kotur kanapa i poleteo preko ivice za ubijenim pajtašem.

Kanal će ga dokrajčiti. Okreni se, ubij, kreći se, bori se i nemoj zastajati ni zbog čega osim zarad disanja. Poslednji je skočio na obalu. Kad sam se okrenuo, shvatio sam da je napunio signalku dok sam plivao. Sad je povukao ručicu zatvarača i nanišanio niz srebrnu cev, preko fozgenskog kanistera i bakarnih žica koje su štrčale. Ne može da promaši s tog rastojanja.

Sranje.

Nemam kud. Čovek može da me sredi jednim hicem. U glavu, u srce. A ne mogu da stignem do njega i nateram ga da mi se pridruži pre nego što me dokrajči. Mirno me je pogledao, bez ljutnje ili straha u očima. Zatim sam čuo škljocaj.

Iz fozgenskog kanistera zakačenog za oružje začu se piskavo zavijanje. U tami iza čoveka se delić sekunde nazirao jedan obris: silueta žene blistave u plamenu, crna

---

prilika obavijena vatrom. Tad je kanister eksplodirao poput usplamtele, siktave mesečine. Varnice poleteše deset metara u svim pravcima. Pokrio sam lice i sagnuo se. Žeravica je pljuštala po meni kao hiljadu vrelih osinjih uboda.

Kad je vatromet prošao, mir se spustio nad kanal. Čulo se samo udaljeno lajanje pasa, koji su još bili uzrujani zbog zemljotresa. Zaradio sam opekotine, a pluća su mi gorela kao da sam udahnuo vreću pčela, ali živ sam.

Nije bilo traga od čoveka koji je pao u vodu. Izgleda da nije bio neki plivač.

Nije bilo traga ni od žene obavijene svetlošću. Ostala mi je utisnuta u zenice sve dok nisam trepnuo. Tad je nestala i pitao sam se jesam li je uopšte video.

Ne, naravno da nisam. Samo sam to priželjkivao. Ništa više.

Čovek čije je oružje eksplodiralo ispuštao je poslednje zvuke u ovom životu. Verovatno mu nije bilo jasno šta se upravo desilo. Signalke su nepouzdana puške i imaju osetljiv zazor izduvnog sistema za oslobađanje fozgenske energije. Kad taj sistem omane, posledice nisu lepe. U ovom slučaju se čelični fozgenski kanister rasprsnuo i zasuo ga usijanim gele- rima. Pokidano telo mu je krvarilo iz desetina krvavih suza.

Ispustio je još nekoliko beznadežnih zvukova. A onda je umro i nije se čulo ništa osim mog šištanja. Ispao sam iz forme kao i pokojni stari Levan Ost. Ali četvorica su upravo poginula, a ja sam i dalje na nogama.

Skočio sam na obalu i pogledao iskrivljenog čoveka koji je kažnjen zato što je poklonio poverenje svetlosti. Skinuo sam mu vreću s glave. Čudno. Delovao je poznato. Neupadljive crte lica, smeđa kosa, brkovi, jedino je veliki mladež ispod levog oka bio upečatljiv. Ipak, siguran sam da sam ga već negde video.

Shvatio sam da ga i jesam video. Ubio sam ga pre tri nedelje.

Drugo poglavlje

Devlen Mejl je gotovo celog života gajio svinje na nekom gazdinstvu gde je bilo blata u izobilju, ali ne i novca. A onda se oženio i počeo da se kocka, pije i pesniči. Može se reći da je Devlen bio obično govno mnogo pre nego što je saznao kako šuraci nameravaju da ga bace u bunar. Ostao je govno i kad je pobjegao u Domet i zaposlio se kao čistač podova u jednoj fozgenskoj fabrici. Redovan posao, ali plaćen tek nešto malo više nego čišćenje svinjske balege od čega je upravo pobjegao. Kad mu je jedan hrabri profiter predložio da izmiri dugove tako što će da krade baterijske kalemове i prodaje ih na crnom tržištu, Devlen Mejl je oduševljeno pristao. Moje čavke su ga uhvatile na delu, opirao se hapšenju i upucao sam ga.

Niko nije žalio za njim kad sam ga prvi put ubio, a ne verujem ni da će sad iko plakati. Dobro se sećam da sam ga ubio kao i da su moje čavke bacile leš na kolica. Stoga je čudno što je sad on pokušao mene da kokne.

Rečna voda je bazdela i skorila mi se na odeći dok sam tumarao ulicama. Dobrih pola sata sam povraćao dušu

u uličici iza kancelarija Crnog krila. Obavio sam svoju dužnost za vreme Opsade. Kad su kneževi videli da Valengrad umalo nije spravljen, konačno su shvatili da bi propisno snabdevanje novcem kako citadele tako i Crnog krila trebalo da bude na vrhu njihovog spiska. Novcem kojim su me zasipali mogao sam da priuštim bar pristojnu zgradu iza koje ću da povraćam.

„Izgledate kao da ste izronili iz paklova, šefe“, rekla je Meara i zevnula za stolom. Ona je jedna od mojih najboljih čavki i najkrupnije žensko biće koje sam ikad video, tako da zauzima ceo sto. „Jeste li našli svog čovu?“

„Jesam. Je li još neko došao?“

„Još nema ni šest, gospon“, odgovorila je. Ako ju je zanimalo zašto sam moka kad je napolju suvo i šta tako grozno bazdi, imala je dovoljno pameti da ne pita. „Najveći potres dosad, a? Sat u hodniku je pao i slomio se.“

Pronašao sam najjaču kafu koju smo imali i obogatio je brendijem ne bih li sprao ukus kanala iz sebe. I dalje mi je stajao iza očiju, kiseo, nalik hemikalijama i truleži. Popio sam kafu i ubrzo se ponovo našao u uličici, gledajući kako mi izlazi iz usta.

Još je bilo mračno. U ovom delu grada nema fozgenske mreže, a niko ne plaća da se upale stare ulične lampe. Volim mrak. Izabrao sam ovo naselje delom i zato što fozgenske cevi nisu stigle do njega.

Za nekoliko minuta koliko mi je bilo potrebno da se isteturam napolje i isповraćam masni talog, neko je već stigao da zakači žuti letak na ulazna vrata kancelarije. Spiritualne budalaštine o tome da ukazanja Blistave Gospe najjavljaju novo doba pravde i slobode. Videli su privedenje u svetlosti, ili bar tvrde da jesu, pa su tome pridodali uobičajena obećanja. Nijedno doba dana nije bezbožničko za sluge vere koje

su se razmилe. Prešao sam pogledom po ulici ne bih li video krivca, ali nije bilo nikoga iako su žuti leci stajali na svim vratima. Strgao sam papir i izgužvao ga. Neću da unesem tu budalaštinu u kancelariju iako nam ponestaje krpa za klonju.

Smrad neće nestati sam od sebe te sam raspalio vatru u kuhinji i napunio metalnu kadu. Namenjena je za posuđe i smešno je mala za mene, ali bolje to nego ništa. Oribao sam glavu sapunom i pokušao da isperem oči. Voda je brzo potamnela. Svetlucala je kao da je masna. Kakvu god zlu magiju da su Duboki kraljevi ulili u težake, natopio sam se njom. Ne znam da li mi je muka od same magije ili je to moja reakcija na nju, ali bolje je da mislim kako je ovo drugo posredi. Moja sluškinja Amaira spremila mi je čistu uniformu jer je pretpostavila da ću raditi do duboko u noć i ponovo prespavati u kancelariji. Imam veliku kuću, ali retko odlazim tamo jer mi kancelarija više deluje kao dom. Amaira je pogodila da ću ponovo završiti ovde pre zore. Možda još ima nade za nju.

Zora još nije obasjala nebo, ali red Crno krilo jeste daleko dogurao u godinama posle Šavadinog zlosrećnog napada na Valengrad. Imam radnike u svim smenama, tako da sam poslao ekipu da se pobrine za zbrku u Šestom kanalu. Oni će natovariti leševe na kola i odvesti ih u mrtvačnicu kako bismo ih ispitali, to jest ono što je ostalo od njih. Pokojnici ne govore mnogo, ali otkrićemo jesu li ih Duboki kraljevi obeležili ili nisu.

Kakva brljotina. Trebalo je da povedem ekipu sa sobom. Dozvolio sam da mi sentimentalnost utiče na rasuđivanje i to umalo nisam platio glavom. Ost je bio deo moje prošlosti, koju ne volim da delim. Krio sam sramotu, kao da ona nema nikakve veze s čovekom u koga sam se pretvorio. Ne mogu ponovo da dozvolim tako nešto. Nisam mlad kao nekad i sad

imam odgovornost i ljude koji računaju na mene. Moram da budem obazriviji.

Čistiji i odeven, seo sam za sto i odgurnuo jučerašnje papire na pod. Stare glasine, polovični izveštaji. Nedeljama nismo imali ozbiljnog posla. Možda su me zbog toga ljudi s vrećama na glavi iznenadili.

Bio sam izmožden i morao sam da pljuckam u vedro, ali kad su dva sata prošla i kafa se ohladila, ponovo sam se osetio kao ljudsko biće. Raskošna kancelarija s tamnom drvenom oplatom, kožnim naslonjačama i dobrim starinskim uljanim lampama pomaže da se čovek oseti bolje. Ili je možda brendi zaslužan. Okružujemo se raskošnim stvarima kao da će dekadencija i bogatstvo nakratko oterati prave nevolje. A možda to i čine.

„Čini mi se da si imao burnu noć“, rekao sam kad se Tnota ugega. Verovatno ne postoji čovek koji može bolje od njega da se snađe u Jadu kao ni čovek koji se manje pridržava discipline od njega. Nije upasao košulju i zaudarao je na pivaru. Srušio se na preterano mekanu stolicu s izrazom čoveka koji pati zbog muke koju je sam sebi natovario na vrat.

„Rekao bih da je tvoja bila burnija“, odvratio je.

Usledila su objašnjenja. Ja sam ubijao, on je pijančio. Uobičajeno, mada sam u poslednje vreme češće izdavao naređenja da se neko ubije nego što sam lično vitlao mačem. Tnota je pametno napredovao od navigatora u moju desnu ruku, što je ironično pošto je njegova odsečena.

„Ponovo nisi spavao“, rekao je. „Imaš onaj staklasti pogled. Moraš da odspavaš.“

„Spavaću noćas“, odgovorio sam.

„To govoriš svakog dana, ali uglavnom lažeš“, odvrati Tnota. „Veliki Pas kaže“, počeo je pa zevnuo, što me je privremeno pošteđelo svete pseće mudrosti.

Stesao sam se iako je vatra gorela. Ako je Smrt došla po mene zato što sam zaradio prehladu dok sam plivao, šutnuću je u dupe.

Stigla je Valija, pokisla i smrznuta. Mrštila se kao da ju je nebo lično uvredilo. Da sam nebo, pobegao bih glavom bez obzira. Uletela je u kancelariju kao što leti kroz život: prava sila prirode koja ne trpi nesposobnost, već popravlja sve što su niža bića zabrljala. Dok je pažljivo kačila tešku kabanicu na čiviluk ispred ognjišta, izgledala je prefinjeno iako je pokisla. Kestenjasta kosa pokrivala joj je polovinu lica, što je uglavnom dobro jer to lice i te kako privlači pažnju. Ona bolje izgleda u tridesetim nego većina devojaka u dvadesetim ili se bar meni tako čini. Pojavila se pre tri godine i rekla da niko drugi ne može da radi administrativne poslove bolje od nje. I otada svakog dana dokazuje da je to tačno. Sad ne samo da vodi kancelariju, što joj je posao, nego maltene upravlja i mojom obaveštajnom mrežom iako to ne spada u njene obaveze. Ne bi vredelo da sam pokušao da je sprečim.

Valija je cedila vodu iz raščupane kose.

„Ovde užasno smrdi“, rekla je, mršteći se.

Ispričao sam joj šta se desilo i zamolio je da sazna gde je telo Devlena Mejla bačeno na večni počinak. Ako saznam kako je uspeo da izađe iz prvog groba, to bi mi možda pomoglo da shvatim kako je dospeo u drugi.

„Kakva budala“, rekla je. „Kako nekome može da pođe za rukom da ga dvaput ubije isti čovek? Prepusti to meni, Rajhalte.“ Zabeležila je podatke pa izašla na kišu koja je slabila, možda uplašena Valijinom grimasom.

„Sad te zove po imenu?“, pitao je Tnota.

„Ni ti me ne zoveš 'kapetane'“, odvratio sam. Ali to nije isto i obojica smo bili svesni toga.

„Je li prerano za piće?“, zanimalo ga je.

„Jeste.“ Tek je pola devet. Pokušavam da ukinem naše najgore navike. Od alkohola mi se uvek prispava, a nemam vremena za spavanje. „Drži. Šta misliš o ovome?“

Izvadio sam ostatke signalne puške koju je čovek s vrcóm na glavi ispustio i stavio ih na sto. Po obliku podseća na arkebuzu jer ima kundak, cev i mehanizam za opaljivanje, ali ovo je mnogo složenije oružje. Fozgenski kanister napaja magacin s barutnom kuglicom i malo oslobađanje svetlosti pokreće hitac. Veći deo kanistera je eksplodirao i kundak je teško oštećen, ali dugačka srebrna cev ostala je cela. Nosila je žig oružara, stilizovano slovo F utisnuto u čelik.

„Ovo bi trebalo ostaviti u muzejima“, rekao je Tnota. „Preskupo je i preopasno za ispaljivanje kad imamo barutnjače. Fozgen nije jeftin. Niti je pouzdan.“ Pregledao je ostatke, zagledao mehanizam okidača i tragove u cevi. „Ne prepoznajem žig ovog oružara. Mora da je nova radionica“, zaključio je napokon.

„Suludo je. Arkebuza je mnogo bolje oružje u svakom smislu. S njom je manja mogućnost da se razneseš.“

„Budala je čim je ovo koristio“, složio se. „Fozgen bi trebalo ostaviti Tkalcima. Vidi samo šta se njima dešava – pokriveni su opekotinama koje su sami napravili.“

„Siguran sam da bi se druškan koji se razneo ovim složio s tim.“ U sebi sam ponovio razgovor s Ostim. „Ost je rekao da su se ljudi koji su ga unajmili sastali s jednim Ljubimcem. U Tajvenovoj dolini. Zašto bi se tamo našli?“

Tnota je protrljao jutarnju bradicu, zimskisivu naspram njegove tamne kože.

„Nije lako naći put do Tajvenove doline. Ona je mala i kompas se okreće oko nje poput kazaljki na satu. Ali jeste dobro mesto za sastanak ako ne želiš da te neko prekine. Moraš da se zapitaš šta su radili tako blizu ako ne smeraju nešto.“

„Nemaju vojsku da ponovo krenu na Domet“, odgovorio sam. „Nalov Motor ih je osakatio.“

Tnota nije izgledao kao da mu je laknulo.

„Tako je. Međutim, ne osećaš se mnogo sigurnije zbog toga, zar ne?“

„Stigla je jutarnja pošta, kapetane-gospodine.“ Veselo poskakujući, Amaira je prišla mom radnom stolu i spustila hrpu smeđih koverata. Kao i mnogo dece u Valengradu, ostala je bez roditelja u bici za zidine. U mesecima posle Opsade, osećao sam dužnost da zaposlim bar nekoliko siročadi. Jedno po jedno, odlazila su, umirala ili pokazala da su nesposobna za poštenje. Amaira je poslednja koja je ostala da radi za Crno krilo.

„Ima li išta što će mi se dopasti?“

„Majorka Nen vas je pozvala da idete u pozorište s njom.“

„Je l' ti poslala nešto?“

„Danas nije.“ Zvučala je malodušno. Nen je zavolela devojčicu i donosila joj je nešto kad god bi se vratila iz Jada. Amairina zbirka čudesa je rasla, a uključivala je dugački četvorozglobni prst koji sam puži okolo, kamen koji vrišti kad ga dodirneš i neuništivog skakavca ukočenog usred skoka. Jadska sranja. Ako dete ne pojede neku relikviju, ne vidim ništa loše u toj zanimaciji.

„Možda je tako najbolje.“ Posvetio sam se pismima.

„Mogu li u pozorište s vama, kapetane-gospodine?“ ,pitala je Amaira.

„Nemam vremena za pozorište.“ Glava mi je bubnjala od sinoćnih napora i neispavanosti. Potrebno mi je još kafe. Imam previše posla da bih se sad odmarao.

„Ali to je predstava o Opsadi“, usprotivila se Amaira. „Čula sam da imaju pajaca koji izgleda kao Šavada. Nekoliko ljudi stoji u tom kostimu i kreću se na štulama.“

Tnota se podrugljivo zacerekao. Spustio sam papire i zagledao se u njega.

„Baš imaju muda kad ovde igraju takve budalaštine. Mislim da nijedan od tih jebenih glumaca nikad nije čuo kako nebo zavija pre nego što je došao ovamo.“

„Jebeni glumci!“ Amaira se široko osmehnula.

„Ne psuj“, brecnuo sam se.

„U redu, kapetane-gospodine.“ Oklevala je. „Jeste li dobro, kapetane-gospodine? Ne izgledate najbolje. Hoćete li da vam donesem nekoliko jaja? Ili vina?“

U pravu je. Uopšte mi nije bilo dobro, ali ne samo zbog umora. Navikao sam se na umor. Spavam četiri sata, a ponekad ni toliko.

Zatreptao sam da se razbudim jer sam shvatio da neko priča.

„Vaš sin se sinoć ponovo obeznanio na stepenicama“, rekla je Amaira prekorno.

Moj sin. Naravno, nije mi sin. Reč je o starcu u dečjem telu, a zove se Glek Maldon. Bio je drugi najbolji Tkalac svog doba pre nego što ga je Šavada pretvorio u Ljubimca. A onda sam mu arkebuzom razneo polovinu lica te je pošteno reći da sam donekle odgovoran za njega. Izgleda kao dete, a pošto ljudi izbegavaju da me mnogo zapitkuju, tobožnje roditeljstvo je dovoljno dobar razlog da objasnim što se mota oko mene.

„Je l' ga neko odveo u krevet?“

„Nije, odbio je da se makne. A onda se isprovraćao po tepihu. Ne znam gde je sad.“

Slegnuo sam ramenima. On radi šta hoće i ja tu ništa ne mogu da promenim. Zadovoljna zato što ga je tužila, Amaira se žustro udaljila s radosnom energijom koju samo nepokvareno dete može da ima. Tvrdi da ima četrnaest godina, što znači da verovatno ima dvanaest.

„Ne izgledaš dobro, šefe“, rekao je Tnota. Dosadilo mi je da to slušam. Spustio je pogled na papire, a to uvek radi kad hoće da kaže nešto što mi se neće dopasti. „Možda bi trebalo da odspavaš.“

U pravu je, ali ne mogu. Iz istog razloga iz kojeg nisam dozvoljavao da se u kancelariji koriste fozgenske svetiljke. Znao sam šta me čeka u mraku. Znao sam da ću je videti u snovima čim zatvorim očima. Pruža ruku prema meni, uvek to radi. Zarobljena je u svetlosti. Moli da joj pomognem. Tad bih ispružio ruku prema njoj i prst bi mi prošao kroz njen kao kroz dim.

Treće poglavlje

„Koliko boli?“, pitala je Amaira. Sedela je naspram mene i gledala mi podlaktice dok sam jeo hleb i svinjetinu.

„Šta?“

„Tetoviranje“, pojasnila je. „Koliko boli?“

„Neko te bode iglom, iznova i iznova“, odgovorio sam.

„Boli, baš kao što i zvuči. Zar nemaš posla?“

Amaira se namrštila.

„Hmm“, promrmljala je, ali nije se ni makla.

„Nemoj da ti padne na pamet da se šaraš“, rekao sam.

„Premlada si. Ako saznam da te je neko tetovirao, tući ću ga po ušima dok mu se ne uvuku u glavu.“

„Zašto?“ Ovo dete me dovodi do ludila, ali koliko znam, samo takva deca postoje. Tamna put i mat crna kosa nago-veštavaju da je iz kraljevstava pored oaza, ali plave oči odu-ju da joj je bar jedan predak bio sa severa. U Valengradu se mogu naći sve boje i mešavine ljudi koji su ikad hodali zemljom, a Amairino mešovito poreklo uobičajeno je kao i vrapci. Nikad nije pomenula roditelje, a ja sam poštovao njenu ćutnju.

„Zato što je takvo obeležavanje trajno“, objasnio sam. „A upoznao sam mnoge koji su se pokajali zbog loših tetovaža.“

„Ova mi se sviđa“, rekla je i pokazala na vranu koja je kandžama stezala dugi mač na mojoj podlaktici.

„Ta najviše boli, veruj mi.“

Pojeo sam pola vekne hleba, umaćući ga u sos koji se ohladio. Kuvarica mi je punila tanjir sve dok nisam rekao da mi je dosta. Izgleda da si stalno gladan kad ne spavaš. Ponekad jedem i šest puta dnevno. Ali hrana ne odagnava smušenost niti pomaže pamćenju koje se lomi, puca i izdaje te. Ponekad sve izgleda zamućeno.

„Mislim da bi ipak trebalo da se tetoviram. Tako će ljudi znati gde radim“, rekla je Amaira, samouvereno kao dete koje nikad nije osetilo iglu.

„Ne.“

„Ali ja...“

„Ne“, ponovio sam odlučno. Oborila je pogled.

„U redu, kapetane-gospodine.“

„Čeka te posao. Idi i završi ga.“ Preterano teatralno je uzdahnula pa se odvukla iz sobe, vodeći računa da primetim koliko je nezadovoljna što mora da radi kako bi platila krov nad glavom. Pojeo sam i poslednji komad mesa, protegao se, iskapio ostatke kafe pa rasporedio zadatke pomoćnicima.

Pokucao sam na vrata Valijine kancelarije i ušao. Red koji vlada u njenom malom svetu gotovo deluje kao prekora zbog haosa u mom i uhvatio sam sebe kako upasujem košulju da bih se uklopio u uredno okruženje. Haljina joj je bila besprekorno ispeglana, a svaka dlaka na glavi na mestu, uostalom, kao i sve u kancelariji. Računala je plate za naše – moje – zaposlene, ali odložila je knjigu računa čim sam ušao.

„Levan Ost je mrtav. Ne znam gde je živeo. Ne znam gde da pronađem njegovu ćerku. Misliš li da možeš da joj uđeš u trag?“

„Ako je u gradu, može da se pronade“, odgovorila je Valija. Otpila je gutljaj iz krhke porcelanske šolje. Obožava odvratni čaj s ukusom blata koji dovoze s dalekog zapada.

„Imaš li nešto protiv da se pozabaviš time?“, pitao sam. „Što neupadljivije moguće?“

„Naravno. Je li ti palo na pamet da potražiš ljude koji su ga unajmili?“

Valijina pitanja nekad zvuče kao uputstva. Posmatrala me je preko ruba šolje. Taj čaj predstavlja prekor. Ona ne odobrava neobuzdano pijančenje kojem je veći deo moje ekipe sklon, ali ona nije morala da ide u Jad niti da ubija.

„Ost je rekao da ih je bio trideset i prokljuvio je da su dvojica Tkalci. Nije znao ni kako se zovu. Nemamo mnogo podataka.“

„To je pogrešan pristup“, rekla je Valija. „Jeste da je teško pronaći te vojnike, ali nema mnogo navigatora. Kako li su došli do Osta? Većina navigatora je na platnom spisku citadele, nema mnogo slobodnih strelaca. Možda Ost nije prvi kome su se obratili.“

U pravu je. Trebalo je da se sam setim toga. Morao sam da se zapitam da li bih se setio da mi se magla pred očima razišla. Možda je ipak korisno piti čaj s ukusom blata.

Svako ima svoj porok. Više volim da se držim onog koji mi je najpoznatiji.

„Podseti me da se prvo tebi obratim kad sledeći put budem morao da razmislim o nečemu“, rekao sam. „Hvala. Neću biti u gradu do sutra.“

Ustao sam i pošao prema vratima.

„Rajhalte“, pozvala me je.

„Molim?“

„Okupaj se još jednom. I dalje smrdiš na kanal“, rekla je. Nije podigla pogled s knjige računava dok je to govorila, ali siguran sam da je potiskivala osmeh. Nisam je često viđao kako se osmehuje. To je šteta.

Nisam poslušao njen savet. Skinuo sam uniformu i obukao staru, izdržljivu odeću koju sam nosio u goroj polovini života. Zatim sam izašao kroz južnu gradsku kapiju i pošao putem snabdevanja. Prošao sam pored postaja Dvadeset pet i Dvadeset četiri. Obe su delovale dobro održavano i imale su dovoljno ljudstva. Plaše se inspekcija ovako blizu Valengrada, a svi zapovednici pokušavaju da se domognu položaja što bliže gradu. Pretekao sam dva karavana koja su polako tandrkala niz Domet, ali bilo je malo saobraćaja u oba smera. Valjalo bi popraviti drum, ali kom putu ne treba krpjenje zimi?

Moje odredište je udaljeno pola dana jahanja. Postaje Dometa nalaze se duž granica s Jadom, ali nekoliko kilometara od ivice pustinje podigao se gradić – ako se može tako nazvati – naseljen kopačima i lovcima na blago koji se usuđuju da tumaraju po Jadu. U nekom trenutku se tamo pojavila i Tikova *Kuća piva* jer su svakome ko je bio u Jadu potrebni sladić i pivo. Verovatno ne bi trebalo da stoji tamo, ali prati je nezasluženo glas da pravi najbolje pivo u državama. Priča se da ju je čak i maršal Venzer povremeno posećivao. Pokušao sam da ga zamislim, sitnog, starog i prerusenog, kako oblizuje usne dok jaše uz jedinu prašnjavu ulicu. Takva tajnovitost bi se verovatno dopala Gvozdenom Jarcu i zbog toga sam se osmehnuo.

Mimoišao sam se s putnicima koji su išli u suprotnom pravcu, prema Valengradu. Dolazili su iz provincija, zemljodelci, fizički radnici, zanatlije – obični ljudi na taljigama

natovarenim visokim hrpama i decom razrogačenih očiju. Iako je Jad bio blizu, izgledali su veselo i ponosno nosili žute kapuljače: hodočasnici Blistavog reda. Srdačno sam im klimao glavom u prolazu, ali nisam se zaustavljao da popričam.

Tikov Grad izgleda oronulo i neprivlačno. Oko pivnice su se otvorile druge trgovine – od vrste koja se može očekivati u varoši izgrađenoj na alkoholu i iskopavanju jadskih sranja. Mesta gde ljudi mogu da se kockaju, nađu kurvu, tuku se i založe stvari. Tamo nema fozgenske mreže i sve zgrade su drvene osim Tikove, koja je od kamena kao da vlada nad svojim susedima. Ne volim Tikov Grad jer privlači pogrešan soj ljudi, onaj koji misli kako mora postojati način da se napravi zarada u Jadu. Levan Ost nije bio jedini koji je mislio da se može obogatiti iskopavanjem jadskih sranja kakva kupuju kolekcionari neobičnih predmeta na zapadu. Kopači uglavnom ne zalaze daleko u pesak jer samo nekoliko sati dalje vreba velika mogućnost da se preobraze. Nekoliko grupica okupilo se ispred *Kuće piva*. Iako je zima, bilo je vruće kao usred leta zbog toplog talasa iz Jada i to je izmamilo goste napolje. Lovci na blago su se lako prepoznavali po drhtanju ruku i beznadežnim izrazima lica. Samo tri vrste ljudi svojevoljno ulaze u Jad: glupi, pohlepni ili očajni. Ovi su izgledali kao da imaju sve tri osobine.

„Tražiš li robu, družo? Imam najređe stvari koje si ikad vidô. Jesi li kupac?“, zapitkivao me je jedan dok sam vezivao Sokola za direk. Obukao sam pohabano kožno odelo i stavio šešir mekog oboda koji imam već petnaest godina, ali konj je odao da sam bogatiji od njih. Kopač je imao tik, živčanost koja nikad neće proći. U Jadu je video nešto što ne može da zaboravi. Dešava se.

„Ne danas“, odgovorio sam.